

paragraffen i vor Formulering udtrykte, at hvis vi fik et højere liggende Prisniveau end det, man da havde, forbeholdt Staten sig Ret til om 10 Aar at tage Bestemmelse om ikke blot Rentefoden, men Forrentningen af den Byggelaanesum, som er givet efter de Regler i de første 10 Aar, saaledes som Lovforslagets Paragraf lyder. Jeg skal dog ikke have det fjerneste imod at gaa ind paa den højtærede Landbrugsministers Opfattelse af Paragraffen, som den nu er formet. Der er altsaa den Forskel fra det, vi mente passende, at man kan forandre Rentefoden $4\frac{1}{2}$ pCt. til 4 eller $3\frac{1}{2}$ pCt. henholdsvis til 5 og $5\frac{1}{2}$ pCt., men man vil fastsætte, at det er ikke 6 eller 5 eller $4\frac{1}{2}$ Tusind Kroner, Forrentningen skal foregaa efter. Jeg har derimod hele Tiden ment, at man skulde afpasse Renten efter den fikse Sum, man fandt nødvendig til Opførelse af Bygningen, til en Rentefod for hele Beløbet. Jeg skal, som sagt, ikke have noget imod at gaa ind paa den højtærede Landbrugsministers Opfattelse af dette Forhold. Derved gøres det altsaa umuligt at forandre andet end Rentefoden. Jeg synes ikke, at Divergensen er saa stor, men det er rigtigt, som det ærede Medlem fra Ribe sagde, at vi maa have klaret, hvordan Paragraffen skal forstaas; det vil kunne ske ved den Ændring af Paragraffen, som den højtærede Minister bebuder der vil fremkomme Forslag om ved Lovforslagets anden Behandling.

Det ærede Medlem fra Ribe (Borsen) sagde, at jeg havde Gang paa Gang hævdet, at jeg forlangte Princippet gennemført rent: Ingen Akkord paa dette Omraade. Jeg tror ogsaa, man med Rette kan sige, at det er naaet, idet Revisionen nu ligger ude i 1935; med de Forhold, der da sikkert kommer til at raade, som jeg nævnedes før, er jeg tilfreds med Resultatet, og jeg vil haabe, at jeg i alle politiske Spørgsmaal var i Stand til at faa det ærede Medlem fra Ribe saa langt over paa vort Standpunkt. Saa, det indrømmer jeg ham, kunde megen Lovgivning fremmes. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem fra Ribe, at jeg nødig vil have, at man altid skulde være saa lang Tid om at faa ham over mod det fornuftige som i dette Tilfælde, hvor det har varet $2\frac{1}{2}$ Aar.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich). Jeg synes, det ærede Medlem gør sig skyldig i en Fejltagelse, som det allerede er paavist af det ærede Medlem

fra Rønne (Hauge). Det er noget underligt at sige, at der her lovgives for de velhavende, og udtrykke sin Beklagelse over, at Fattigfolk prisgives ved denne Lovgivning, naar man selv i sine Forslag udtrykker, at man ønsker, at de, der gør Brug af Loven, skal være endnu mere velhavende, end Tilfældet er efter Lovforslagets Fordringer. Forholdet er i Virkeligheden dette, at hvis man vil bedømme Muligheden for Brugeligheden af denne Lovgivning, skal man sammenligne de Vilkaar, man byder disse Brugere, med de Forhold, man i øvrigt har i det danske Landbrug, og dernæst med de Vilkaar, man bød Fortidens Statshusmænd at starte under. Hvis man foretager en saadan Sammenligning, vil man komme til det Resultat, at med de Forslag, som nu foreligger, er det ikke haabløst for Ungdommen eller i det hele taget for dem, der ønsker at være Landbrugere, at tage fat. Der kan opstilles mange Beregninger over, hvor mange Tusinde Kroner man skal have for at kunne komme i Gang paa en efter ens Anskuelse passende og tilfredsstillende Maade. Havde man lagt de samme Betragtninger til Grund i sin Tid, gad jeg egentlig vidst, hvor mange Statshusmandsbrug der var blevet oprettet efter den tidligere og efter den nugældende Lov.

Efter det foreliggende Lovforslag er Jordprisen uden Betydning, Brugeren er sikret imod, at en Højkonjunktur paa dette Omraade vil ødelægge ham i Fremtiden, og han har tillige Sikkerhed for at kunne faa det til Bygningernes Opførelse nødvendige høje Laan uden at risikere at skulle forrente det højere, end han kan overkomme. Det er de to Ting, jeg synes har den allerstørste Betydning for vedkommende. Jeg slutter mig her til det Ønske, som det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) fremsatte om, at man vil administrere Loven med Hensynsfuldhed, saaledes at det, de unge Mennesker udretter ved Opførelsen af Bygningerne, ved Arbejde, Kørsel o. s. v., i mange Tilfælde kan blive det væsentligste af den Tiendedel af den til Bygningernes Opførelse kalkulerede Sum, som man fordrer de skal være i Besiddelse af. Saaledes har det i det praktiske altid formet sig under Administrationen af den Husmandslov, vi kender, og der har heri ligget en overordentlig stor Hjælp for de unge Nybyggere til at komme i Gang, idet de saaledes kunde anvende deres lille Kapital til Anskaffelse af de øvrige Driftsmidler. Hvis man vil være lige saa tolerant i sine Krav som hidtil, vil